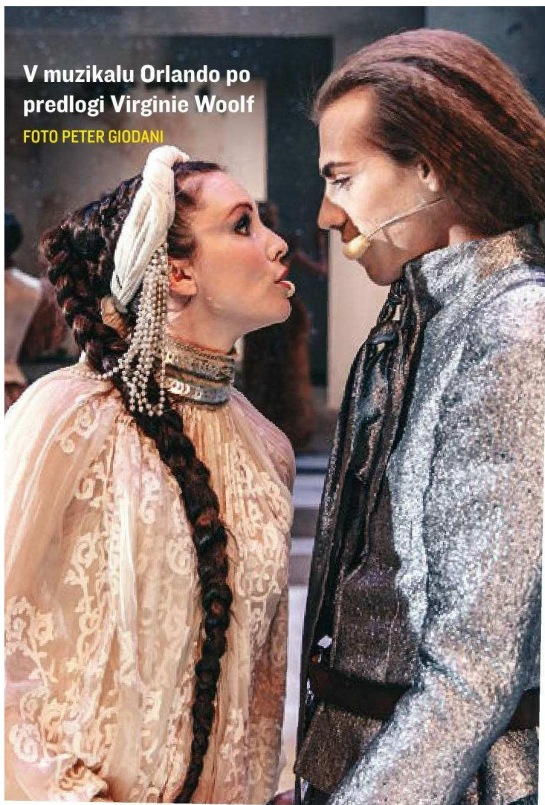

IVA KRAJNC BAGOLA

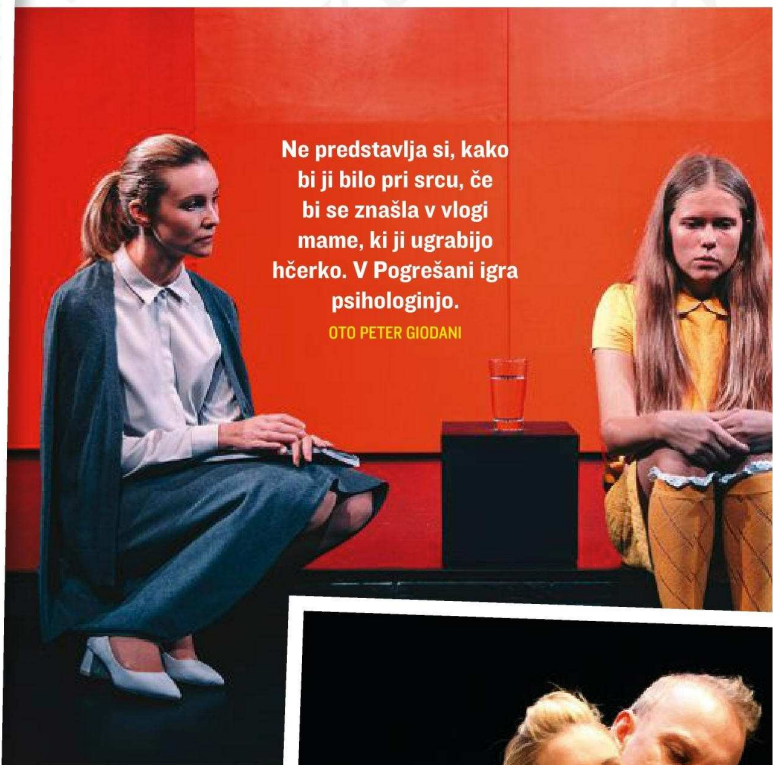
IZVRSTNA, ŽLAHTNA IGRALKA, KI JO POZNA MO TAKO PO ODRSkih KOT FILMSKIH UPRIZORITVAH, JE TUDI ČUDOVITA SOGOVORNICA. PRI IVI KRAJNC BAGOLA ME VEDNO ZNOVA NAVDUŠI, KAKO ISKRENA JE. POVE, KAR SI MISLI, IN ZMORE TUDI KANČEK SAMOIRONIJE. TA KONEC TEDNA PRAZNUJE LEP, ŠTEVILČNO NEPOMEMBEN' ROJSTNI DAN, OB KATEREM SVA SKUPAJ MALCE POKUKALI TUDI V PRETEKLOST, SPREGOVORILI O DRUŽINSKEM ŽIVLJENJU IN ISKANJU SEBE.

Bolj 'nora' kot kadarkoli prej

V muzikalu Orlando po predlogi Virginie Woolf

FOTO PETER GIODANI

Ne predstavlja si, kako bi ji bilo pri srcu, če bi se znašla v vlogi mame, ki ji ugrabijo hčerko. V Pogrešani igra psihologinjo.

OTO PETER GIODANI

Navdušila je tudi v vlogi Ofelije v Hamletu.

FOTO TONE STOJKO

Svojeega otroštva se zdaj, ko je starejša, spominja drugače. »Z leti začneš tako pozitivne kot negativne doživljaje povezovati in jih posledično analitično vezati na kakšno zdajšnjo situacijo. Odkar sem postala mama, drugače vidim svoje starše. Več med nami se je utrdila in postala močnejša,« pravi. Njen mlajši brat Ciril ima duševno motnjo in lva pravi, da je tudi to botrovalo neznačilnemu otroštvu. »Bilo je drugačno, a nikakor slabše. To je edino otroštvo, ki ga poznam,« se nasmehne. »Bili smo nekoliko bolj zaprti vase, starši so imeli veliko dela s Ciri-

lom. Ničkolikokrat se sprašujem, kako me e to zaznamovalo in koliko mi je pravzaprav dalo dobrega. Navsezadnje me je tudi oblikovalo v osebnost, kakršna sem danes.«

DRUGAČNO OTROŠTVO

Seveda je včasih občutila tudi jezo nepravilnosti. »Ni bila uperjena v starše, ki so se z njim ukvarjali, pač pa v tisto, kar je povzročilo Cirilovo drugačnost, pa naj bo to višja sila ali bog.« Zaradi Cirila je verjetno razvila drugačno sočutje, hkrati pa je tudi to najbrž vplivalo na izbiro poklica. »Ni presenetljivo, da sta bili na seznamu želja še medicina in psihiatrija,« pravi.

Pa tudi v igrilstvu ji pride prav analitični um, se smeji.

V najstniških letih je bila sicer malce uporniška, a ne na klasičen način. »Ni bilo pirsingov, tatujev in popivanja. Zнала sem biti precej tiho in potem mimogrede kaj ušpičiti,« pomežikne. In redko so jo ujeli. »Zdelo se mi je, da je prav tako, da ni vse prav.« Po uspešno končanem študiju se je spet zalotila pri podobnih

mislih. »Zakaj se trudim vse narediti prav? Bodisi v športu, službi, tudi peti nekako znam, izpit za avto sem naredila v prvem poskusu. To je dolgočasno, sem si mislila, nekje me mora pričakati kakšen spodrslijaj.« Na neki način jih je iskala, prizna. »No, pa sem se potem ločila, projekti so propadli in ljudje so se spremenili,« se namuzne. Sčasoma je v življenju našla ravnovesje, doživljala je tudi poraze, in čeprav bi se lahko zdelo, da je imela na prvi pogled popolno življenje, ni bilo povsem tako.

»Mogoče je bilo moje otroštvo z nekega vidika tudi stresno, A TO VIDIM ŠELE ZDAJ.«

ŠKORPIJONSKA NARAVA

Njena škorpionskost se je rada kazala v tem, da je bila včasih tako preklemano zagreta, pravi. »Vedno sem želela biti najboljša, vedno prva, in če pri tem nisem bila uspešna, sem se začela maltretirati. To sem zelo dobro znala.« A največkrat hitro pozabi na svoje napake. »Pomembne si zapomnim za vedno, manjše spodletelosti pa si hitro odpustim in pozabim.« To je prišlo z leti, saj si je kot deklica vedno želela biti popolna, ne le, da bi ugajala, pač pa, da bi morda dobila več pozornosti. »Pa mi je ni primanjkovalo! A ker sem videla, kaj se dogaja z bratom, sem si je morda želela še več.«

Ko se je preselila s Ptuja v Ljubljano, jo je bilo sprva sicer malce strah novega mesta, a po drugi strani ji je bilo laže. »Že zelo zgodaj sem bila samostojna, in ko sem zaživela v Ljubljani, sem se ukvarjala zgolj s stvarmi, ki so me veselile. Čeprav sem že doma pospravljala in pomagala, sem tu delala zase in je bilo povsem drugače. Morda sem malo zadihala. Mogoče je bilo moje otroštvo z nekega vidika tudi stresno, a to vidim šele zdaj.«

O tem, da bo zanimiva za medije, ni razmišljala. »Že na AGRFT me je najbolj zanimalo, kako biti igralka v resničnem razumevanju te besede. Prežarčiti tisto, kar misliš, da vloga nosi. Da nekoga popolnoma prepričaš, se ga s tem dotakneš. Medijska pozornost pri nas ni tako huda in s tem lahko živiš,«

se nasmehe. Prvi dve leti študija se je precej posvečala sebi. »Ali sem sploh dovolj dobra, mogoče pa to ni zame, sem se spraševala. A sem se potem vseeno odločila, da bom dokončala študij. Tako sem se znebila dela bremena in je šlo le še navzgor. Kot pravi **Vadim Zeland** v svojih knjigah: Ko znižamo pomembnost, se stvari začnejo res dogajati.«

IGRALSTVO JE TUDI TERAPIJA

Iva pravi, da se ji zdi, da je zdaj bolj 'nora', kot je bila v mladih letih. »Upam si biti bolj svobodna. Včasih sem bila tudi bolj kolerična. Moj mož bi pripomnil, da sem še vedno,« se zasmeji, »a tega se pač ne moreš povsem znebiti. Ljubezenskih koleričnih izpadov pa nimam več. Včasih sem se razkurila, pa sem kar šla. Tega zdaj ne počnem več.« In čeprav je pred leti drugače dojemala ljubezen, se ji je zdela vedno ključna. »Nikoli tudi nisem bila dolgo sama, vedno sem bila v zvezi. A nobena ni bila kratka in nepomembna, vedno sem se zaljubila 'za vse življenje'. Glede tega sem najbrž precej romantična, zaljubim se do konca, v trenutku. Sami mi nikoli ni bilo tako všeč kot v dvoje.«

Ko je preživljala težke trenutke zaradi ločitve, včasih ni bilo ravno lahko biti znana oseba. »Zdaj, ko imam povsem novo življenje, temu ne posvečam pozornosti. Kar je bilo, je bilo, o tem ne govorim veliko, ker pač nimam dosti povedati,« skomi-gne. »Če si znaš prisluhniti, se iz preteklosti lahko kaj naučiš in te ta naredi močnejšega. Lahko se ti v nekem trenutku tudi zdi, da je težko in ti ne gre, ali pa gre vse le narobe. A življenje je eno samo in ga moraš zaobjeti tam, kjer je najširše.« Njen poklic ji omogoča, da vse, kar prinese s seboj, tudi uporabi.

»Včasih, predvsem v času študija, mi je bilo igralsvo tudi psihoterapija. Igra vendarle osvobaja. Za to izkušnjo sem neizmerno hvaležna.«

USODNA KLOPIKA

Aljoša Bagolo je spoznala, ko je odhajala z neke prireditve, on pa je ravno prihajal. »Nihče naju ni predstavil,« se namuzne, »prav nič klasičnega se ni zgodilo.« Takoj ji je bil zanimiv, fascinanten človek. »Bil je malce redkobeseden, a v resnici je težko biti zgovoren zraven mene,« se zasmeji. Usodno je bilo posedanje na neki klopi. »Zaklepetala sva se, pa se pred tem sploh nisva poznala. Potem sva vso noč kramljala, saj sploh nisem vedela, kdo je. Takoj ko sem ga

Aljoša in Iva sta se poročila pred dvema letoma na Krasu.

FOTO KLEMEN RAZINGER

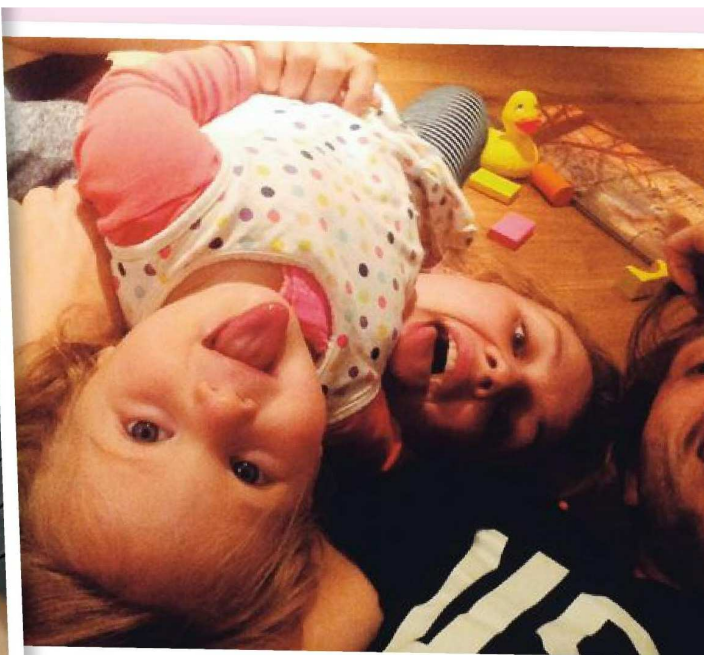
»ODKAR SEM
POSTALA MAMA,
drugače vidim
svoje starše.«

Aljoša in ljubka mala Sofia ji pomenita vse na svetu.

FOTO OSEBNI ARHIV

Najlepše jim je zdaj v troje. FOTO OSEBNI ARHIV

zagledala, sem si rekla: 'Kaj pa je s tem fantom, ki ima kar nekakšen dekolte, saj bo menda zmrznil!'« se smeji in razloži, da je Aljoša takrat ravno kupil neko majico s prevelikom V-izrezom.

»Že po prvem srečanju sem čutila nekaj posebnega, a ker sem pred tem imela izkušnjo z ločitvijo, sem si rekla, da ne bom hitela in se zapletala. Pa se je zgodilo kar samo od sebe.« Le malo pred usodnim srečanjem pa se je Iva odločila oditi v Berlin na igralsko izpopolnjevanje. »Sprva sem kolebala, a sem potem vseeno odšla. Tam sem veliko časa preživela sama in razmišljala. O sebi, o drugih, o svetu, o tem, kaj bi rada počela v življenju, o filmskem svetu, ki me je privlačil. Dva projekta sta takrat padla v vodo, zato sem čutila tudi tesnobo.« Na neki način ji je Berlin prinesel mir, njima z Aljošo pa zelo hitro preizkušnjo, ki sta jo uspešno prestala.

GNETLJIVOST MATERINSTVA

Kmalu po tem, ko se je vrnila, sta se začela pogovarjati o otrocih. »Pred tem nisem imela želje po materinstvu in sem celo mislila, da je pač ne bo. Ob njem se mi je pojavila povsem spontano,« pravi. Ta vloga pa jo je seveda tudi precej spremenila. »V sebi sem postala veliko bolj gnetljiva in mehka. Manj trda tudi do sebe.« Ne bi rekla, da ji je pobrusilo

robove, a so vsekakor postali drugačni.

»Če se spomnim vlog, v katerih sem igrala mame, sem bila prepričljiva, a vendar nekako nepravda. Ko si mati, je to videti v očeh, v pogledu, ne nazadnje v srcu. In priznam, da zdaj opazim, katera igralca, ki igra mamo, nima otrok. Ne sodim, samo vem.« Materinstvo ji je dalo nekaj neopisljivega. Poleg mehkoobe, ljubezni in miline je tu tudi strah, ki ga prej ni poznala. »Ko rodiš otroka, se mehkooba vzpostavlja postopno, strah pa pride takoj in te ne zapusti. Morda ga z leti le nekoliko zamegliš.« Ni prestrašena mati, a si ne zna predstavljati, kaj bi naredila, če bi se znašla v vlogi matere v zgodbi Pogrešana, ki jo ravnokar uprizarjajo v MGL. »Ko smo prvič prebrali besedilo drame, v kateri izgine štiriletna deklica, sem imela solzne oči. To se mi pri prvem branju redko zgodi. Ne bi si mogla odpustiti sekunde nepozornosti. Ne vem, če bi lahko živela s tem.«

Iva pravi, da pravzaprav vse vpliva nanjo, je kot srkajoča goba. »Vidi se, da sem krhka, čeprav bi si želela biti močnejša, in včasih se vidi, da sem močna, čeprav bi bila raje mehkejša.«

ŽIVLJENJSKE SPREMEMBE

Z Aljošo ju veže tudi ljubezen do ustvarjalnosti. »Res mi je presunljivo, kako kreativen je, zdi se mi petkrat bolj ustvarjalen od mene, ki samo na odru nekaj počnem,« se zasmeji. »Želela bi si to

znati tako kot on, a imam drugačne plati, ki bi bile morda lahko zanimive, vendar o njih ne govorim naglas.« Zanima jo tudi filmsko izražanje. Ravno je zaključila snemanje novega filma, ki govori o županskih volitvah in nenehnem rivalstvu ter tem, kako za svojo dobrobit ljudje delujejo drug proti drugemu. »To je žal značilno slovensko,« se nasmehe. »V trilerju igram Jožico, strokovnjakinjo za odnose z javnostmi, ki tako in drugače skrbi za župana.« Zelo zanimiv lik je, se še namuzne. »Letos sem vendarle imela srečo in sem po poletnem snemanju z Martinom Turkom delala še z Andrejem Košakom. Dva filmska projekta na leto sta, vsaj zame, precejšnja redkost.«

Fizičnega staranja se ne boji toliko kot mentalnega, pravi, a dela na tem, da bi se to čim manj poznalo. »Za zdaj me še ne skrbi. Čez deset ali petnajst let bom morda mislila drugače.« Za hčerkico si želi, da bi jo lahko naučila razmišljanja s svojo glavo. »Želim si, da bo samostojna, da bo znala videti preko tančice tega, kar ponujajo drugi; da bo znala videti globlje, da se bo znala postaviti zase. In da bo vztrajna.« Opazovanje odrasčanja te majhne, čudovite petletne deklice je zanju pravi privilegij. »Najbolj dragoceni trenutki so tisti, ki jih kot družina preživimo skupaj. Zame resnično ni lepšega na tem svetu.« Zdaj ne prevladuje več dvojina. Zdaj so najbolj srečni, ko so skupaj vsi trije.

Petra Julia Ujave